

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пом.
Конте пошт. шлям. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА В КРІЮ:
Місячно 5-00 зол.
Чвертьрічно 15-00 „
Піврічно 30-00 „
Річно 60-00 „
За ГРАНИЦЮ: В Америці і Канаді,
Франції, Італії, Бельгії 20 фр.-фр.,
Італії 7-50 зол., Німеччині 7-50 зол.,
Швейцарії 8 шв. фр., Чехословач-
чині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Ба-
гарії 7-50 зол., Австрії 7-50 зол.,
З інших країн 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Моделі Заграничні в плащах, сукнях

порукає фірма
50% дешевше

Брати Карель
Львів, вул. Ягайлонська 7. — Станиславів, пасаж.

Еспанська хуртовина.

ОБРАЗ ЗНИЩЕННЯ.

ПАРИЖ, 18. 10. ПАТ. Подорожні, що при-
були в Еспанію і були в Овієдо в часі бою опо-
відать, що деякі ділянки міста пригадують
своїм виглядом і знищенням французькі мі-
стока на фронті в часі світової війни. Шкоди
перевіщують 200 мільонів сетів.

СОТНІ УБИТИХ.

ПАРИЖ, 17. X. ПАТ. Урядові війська лікві-
дували останні революційні вогнища в Трубія,
Марес і Селс. В Овієдо військо здобувало лім-
и доном. Повстанці були добре озброєні в
корострілі та найновіші гармати, заборні в фа-
бриці зброї в Астурії. Є понад 700 убитих.

До Парижа надійшли вістки, що в Еспанії
вибух новий генеральний страйк. Телефонічна
зв'язка з закордоном перервана.

ЕСПАНСЬКІ ПОВСТАНЦІ ШЕ БЮТЬСЯ.

ПАРИЖ, 18. 10. ПАТ. З Мадриду повідом-
ляють: Вчора оголошено закон про привернен-

ня кари смерті за деякі проступки, як атентати
при помочі вибухових матеріалів або пальної
зброї, що спричинили смерть або рани осіб.
Підчас засідання ради міністрів війни
заявив, що акція урядових військ в Астурії
проти повстанців розвивається правильно. Си-
ли повстанців обчислюють на 20.000 людей. На-
слідком морозів і снігів, які впади в Астурії,
військові відділи одержали зимову одіж

БОІ В АСТУРІ

МАДРИД, 18. 10. ПАТ. Міністерство війни
оголошує, що військовий губернатор провінції
Лесос одержав приказ вислати військовий кор-
пус до Гіерос.

У Валенсії поліція викрила в одному скле-
пі 1.260 гранат і кілька скринь динаміту. В
Більбао знайдено 40 бомб, 4.000 динамітових
набоїв і скриню з муніцією. Арештовано бага-
то осіб. Урядові війська бомбардують місце-
вість Нава в Астурії, що знаходиться ще в руках
повстанців.

Ф У Т Р А

жіночі і чоловічі готові і до міри
по найнижчих фабричних цінах —
порукає

Фабрика футер „ХРОМ“.
Львів, Румунська ч. 20. Телефон 71-83.
Городицька ч. 97. 53-29.

До чого прямує Німеччина.

Дещо про нові шляхи й вигляди теперішньої
німецької політики.

Відень, 15. жовтня 1934.

Дотепер після засідань Ліги Націй було зви-
чайно спокійно в міжнародній політиці. Цього
разу сталося інше. В цілій Європі говориться
про різні комбінації, важні подорожі різних
міністрів і на денному порядку. В багатьох те-
ржавах закордонна політика перебудовується.
Взагалі дипломатичний рух надзвичайний.
Причиною того руху і великих змін в європей-
ській політиці є націонал-соціалістична Німеч-
чина.

Німеччина почала перед півтора роками
виробляти заборонену їй зброю, як військові
літаки, танки, тяжкі канони і т. д. Взагалі Німеч-
чина зірвала була тоді версальський договір і,
щоб потім примусити інші держави улегалізу-
вати це, виступила з Ліги Націй. З початку ви-
глядало так, якби Німеччина знов стала вповні
ізолювана. Франція виступила гостро проти
Німеччини і почала зараз-же відновляти свою
пердвоенну політику. Ерію поїхав до Москви і
підготував там аступ Совітського Союзу до Лі-
ги Націй, щоб скріпити позицію цієї інституції,
яка після виступу Японії і Німеччини дуже о-
слабла. Барту їздив до Англії і переконував там
англійських політиків, що Німеччина не загро-
жує через свою поведінку європейському миру.
Дальше прийшло порозуміння Франції з Іта-
лією щодо австрійського питання, в яким Італія
має саме протилежні інтереси, як Німеччина.
Подорож Барту до Румунії внісала справу Бе-
сарабії і Румунія згодилась на аступ Совітів до
Ліги Націй, що було отвертим кроком антині-
мецької політики. Здавалося, що ізоляція Ні-
меччини перевернена вповні.

Але німецька дипломатія почала зараз, як
побачила, що їй загрожує, активізувати свою
політику і то з немалим успіхом. Подорож Ге-
бельса до Польщі показала, було до німецько-
польського порозуміння, яке грунтує першою ве-
ликою поразкою французької політики. Це по-
розуміння не дало Німеччині нічого практично-
го, спірні справи остали в завішанні. Але німець-
ким політикам ішло про щось зовсім інше. Вони
дуже добре знали, що увільнення Польщі від
французького впливу буде прикладом для дея-
ких держав малої антанті і що в такий спосіб
можна розбити цілу французьку концепцію. А
що німецькі політики не помилились, показали
дальші події.

Югославія хоче якнебудь виразитись знів
французького впливу і вести більш незалежну
політику. Першим кроком був торговельний до-
говір з Німеччиною, в яким Югославія забезпе-
чено закуп у неї аграрних продуктів. Дальше пі-
шла підмога австрійським „наці“, які атаків пі-
сля злотного пучу до Югославії. Подорож
Барту до Югославії була невдачною, він не міг
переконати югославянських політиків, щоб во-

Критичний голос про Югославію.

МРАВСЬКА ОСТРАВА, 18. 10. ПАТ. Вчор-
а, напередодні похорону короля Олександра в
вільному часі „Дух Часу“ появилася стаття,
що виславляє пам'ять югославянського короля.

Стаття піддає гострій критиці політичні відносини
с Югославією, подаючи на цьому підкладі дуже
некорисну характеристику короля Олександра.

Зізнання Райтіча.

МАРСЕЛЬ, 18. 10. ПАТ. Райтіч, переслуха-
чи вчора, зізнав, що уродився в Югославії в
1901 р. і є ризиником. Перед атентатом перебував
в Ялти Пуста серед хорватських емігрантів, які
за проволон Павеліча прямує до відорганія

Хорватії від Югославії. Тому, що між візанти-
ми Поспішіля і Райтіча не стверджено повразні-
ших розбіжностей, планована конфронтація не
відбудеться.

Не було угорського пашпорту.

ЛЮБОВАННА, 18. 10. ПАТ. Скінчилися досліди
ментів, які залишили на двірці учасників
цитату в Марселі. Міродатні джерела ствер-

джують, що між паперами не було підного угор-
ського пашпорту.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— У Відні арештували 250 комуністів, яких
застакали до табору у Веллердорфі.

— Недалеко Манілі (Філіппинські острови)
потону японський корабель Кото Мару зі 45
чоловіками.

— Ми. Герінг заявив представникові „Девлі
Філд“, що Німеччина готова зробити з Англією
вступну угоду.

— У Токіо відбувається 15-та міжнародна
конференція Червоного Хреста при участі 246
делегатів.

— Бельгійський король Леопольд підвир-
тав ім. короля Альберта, який лунить Ліон
в Антверпен.

— Міністр закордонних справ Ляваль відбув
шуму парад з румунським послом Цевінну.

— Лікарі заборонили прем'єрові Мексикаль-
дові працювати з огляду на його лихий стан здо-
ров'я.

— Фільмове підприємство з Нью-Йорку висла-
ло гидроплан на стрічу корабля „Вашингтон“,
віддаленого 900 км. від берега, який віз фільму
про убивство короля Олександра у Марселі. Ги-
дроплан перекинувся, летуля потонула, 4-ох пасажирів
вратувалося.

— Президент сенату в Далдінгу д-р Равлінг
заявив, що нема конфлікту між ним і провідни-
ком націонал-соціалістичної партії Ферстером.

— Куба зірвала дипломатичні зв'язки з
республікою Сан Домінго тому, що не видала ко-
лишнього президента Куби Машало революцій-
ній владі.

Внутрішня позичка Рідній Школі — це ударне гасло сучасної хвилини.

Кожне українське товариство, кожна коопера-
ція, організація, установа і кожне підприєм-
ство платять бодай одну позичку Рідній Школі.
То саме робить кожна член і прихильник Рі-
дній Школі. Одна позичка 25 зол. На цих 25 зол.
можна скласти і кілька осіб. Можна сплати-
ти і цілу або ратами. Нова вістка обмовить
до 100 частин позички.

Не відкладайте до останнього речинця (31.
жовтня 1934. р.), але підписуйте позичку і пра-
вильно вилачуйте рати та присилайте позичку.
Всі, що впривили позичку, одержуть
грамоти.

НКО: ч. 503.624.

РІДНА ШКОЛА 7-11. — Станиславів, пасаж.

чи признали Савіти. Зовсім ясно стало становище Югославії, коли вона не захотіла підписати декларації про незалежність Австрії. Подорож короля Олександра до Франції мала відновити добрі відносини між цими двома державами, але македонський убийник короля перешкодив цьому. Продовження франкофільського курсу в Югославії неправдоподібно. Тепер ситуація така, що вплив Німеччини на цю державу може дуже легко збільшитися.

Але німецькі дипломати досягнули дорогою порозуміння з Польщею також щось інше. Польща має з Румунією військовий договір, який є гарантом проти більшовицького нападу. Взагалі відносини цих двох держав у питаннях закордонної політики дуже тісні, бо їх дотичать важні спільні інтереси. Політика Румунії мусить остаточно йти тими самими дорогами, що політика Польщі. На прикладі Польщі Румунія побачила, що через білий незалежну політику від Франції вона може лиш скористати і, як показують деякі факти, хоче перевести зближення до Німеччини. Зовсім визволитися від французького впливу Румунія не вдасться, бо її економічне життя цілковито залежне від Франції, але вона пробує. Германофільська течія румунської політики ще не перемогла, на що вказує вступ Тітулеску до уряду, але в змінених політичних умовах, які можуть прийти внаслідок марсельського атентату можуть прийти, побіда тої течії не є виключена.

Отже теперішня закордонна політика Франції — рятівники своєї міжнародної позиції при допомозі Савітів — може мати для французів зовсім несподівані наслідки. Єдність малої антанти є zagrożена, бо лиш Чехословаччина має користь із теперішньої французької політики. Та кож ревізіоністичний бляк під проводом Німеччини не є вже утопією і може незабаром здійснитися.

Бо не лиш у середній Європі, а також на заході Європи французька позиція ослабла. Англія підтримує на далекому Сході Японію проти Савітів, які загрожують англійським колоніям своєю пропагандою. А коли Англія на далекому Сході проти Савітів, то вона не може підтримувати їх в Європі. Значить: не може бути союзником Франції і противником Німеччини. Що Німеччина веде протираландську політику — це річ ясна, а тому й Англія буде змушена підтримувати Німеччину в цій її політиці.

Щодо Австрії, то Німеччина остаточно переконалася, що повернут у ній був би причинною європейської війни, тому хоче порозумітися в цій справі з Італією, щоб також тут забезпечити собі підтримку в справі порушення версальського договору.

План Німеччини полягає у тому, щоб утворити великий ревізіоністичний континентальний бляк держав з авторитарним режимом. Політична ситуація для Німеччини корисна і тому цей план може їй вдатися.

Ю. А.

політики і зареагував, вибираючи собі форму уряду.

Яку?

Цю, що відповідала найбільше його життєвим потребам.

Сталося так, що права сила революції і справедливо перший вияв волі народу.

МОНАРХІЯ.

Демократично-конституційна монархія це орган без сили й без життя; вона призначена функціонувати як регулятор соціальних законів партій.

Монарх, це людина без ніякої відповідальності; він примушений робити добру чишу партії, що володіє; примушений не мати своєї думки, примушений гадати безсильний проти боротьбу партій, щоб потім зійти з тріумфом і стиснути руку переможця. По думці конституційної доктрини монархія, це немов запобіжник в електричних проводах, в якому у вигідних моменти вилаadowуються суперечливі сили партій.

А чим була монархія у душі Італійського народу? Вона була чимось чистим та ідеальним, одинокою силою, що реально висловлювала поняття батьківщини і справедливості. Це слово й поняття невідомі в парламентарних державах у післявоєнній Італії.

Фашизм знову віддав монархію народу. І тепер монархія стала найвищою синтезою усіх енергій нації. Свідоме зрозуміння історичного розвитку народу утоточнило поняття монархії з поняттям батьківщини. Тому голос Італійської монархії, це не голос партії, що верховодить у парламенті, а голос цілого народу.

Ця форма монархії, яку можемо назвати корпоративною, це послідовний прояв концепції єднання і цілості держави.

Але ми, доречно, могли би сказати, що монархія попередила доктрину, бо вона була вже живучою дійсністю і, хоч не була призна парламентарною формою уряду, все одно так а не інакше жила серед здорових настрів народу.

ФАШИЗМ І НАРІД.

Фашизм не зробив нічого іншого, лише підняв назустріч народові. А Італійський нарід просіянутий живою й віковичною традицією родини, звичаїв, релігії і батьківщини. Це найсильніші ідеали, які стають у провід кожного відродження Італійського міщанина. Бо Італійський нарід у своїй суті наскрізь міщанський. Щоби про це переконатися, вистарчати, коли приглянемося його сторінці економічній і соціальній.

Італія це в основі країна хліборобська. Незагал перевищує середня й мала власність. А де велика посілість (латифундії) розширює своє коріння, там вона організована в такий

Без програми.

СУТЬ І ПІДСТАВИ ІТАЛІЙСЬКОГО ФАШИЗМУ.

Від німьного Італійського публіциста дістаємо статтю на тему ідеологічних джерел фашистського руху. Містимо її як безіменно дуже цікавий підхід до цієї справи. — Три чому, очевидно, за всі свої твердження віддає Ш. Автор. — Прим. Ред.

I.

Фашизм, це явище складне. Тому й важко звести його до звичайних норм і напрямків. Будинок фашизму не збудований на підвалинах доктрини. Бо всі доктрини, які розуміємо як звичайні академічні дискусії, виключені зі щоденного життя фашизму.

Можна сказати, що фашизм діє при допомозі інтуїції свого вождя, а вчені допущаються у тих діяннях глибоких причин. Доктрина, при її остаточній аналізі, стає тим останнім аргументом, який узгоджує конкретний акт з його логічними мотивами. Фашизм — це поворот духа до римської епохи. Це виявляється у зasadі: „жити, а щойно потім філософувати“.

І саме тому, на початках римської цивілізації, коли у Греції філософія заходила, щоб вияснити, які взаємини існують між одним і державою, тоді Рим не звертав ніякої уваги на ніяку філософію і поширював свою імперію, даючи народам закони. І саме тому, коли християнізм голосив ідею братерства у Хресті, Римська Церква — конкретне здійснення — клала підстави під свою реальну організацію.

І тому в той час, коли вчені середньовіччя з трудом заходилися біля реставрації піднятого авторитету церкви й імперства, тоді вирінали комуни, — вияв латинства, який нищив шкідливі впливи.

І так, коли для французької революції підготовка в царині ідей була повільна й доктринерська; коли для більшовицької революції підготовка вимагала прайї трюх, а то й більше, поколінь, — для фашистської революції все те не було необхідне.

Народ, із пристрасною гляндою на дійсність, помітив гріхи парламентарної і демократичної

ФЕЙДЕТОН „ДІЛО“ З ДНЯ 20. ЖОВТНЯ 1934.

IMPRE GALIAS.

Бюро щирости.

Мій приятель поклинав мене до себе в наварні і сказав мені нішком:

— Завтра відчиняю своє бюро. Прийди до мене, я дуже цікавий, що ти на це скажеш?

Яке це мало бути бюро, він не хотів виявити. Тільки прийди і побачиш. Зимова вулиця 10. — сказав і таємним усміхом.

На другий день вибрався я туди. Вже адалека бачу той дім і на ньому гарну, нову вивіску. Підходжу ближче і читаю:

— Перше загальне бюро щирости.

Чи добре бачу? „Бюро щирости“. Що це, до біса, може бути?

Входжу до бюро. Євген усміхається до мене: — Ти злинований, що?

— План, муш признати, оригінальний. Але чи не міг би ти мені пояснити, чим таке бюро займається?

— Моє підприємство powstało під впливом того простого факту, що люди назагал нещирі, а навіть обірають один одного. Але щодо себе самого ніхто не підходить зовсім втіверто. Навіть дзеркало не показує нам нашого правдивого обличчя. Тимто ніхто не знає точно, чи він гарний, чи поганый, розумний чи дурний, талановитий чи ні, добре одягнений чи без смаку. Той, хто приїде до мого бюро, довідається найчистішу правду, яка вона і не буває. Чи ти розумієш яке значіння має така далекосяжна реформа?

— А скільки клієнтів було вже у твоєму бюро?

— Досі нікого. Мої оголошення появилися щойно в найкращих ранішніх часописах. Але я переконаний, що люди пристигнуть громадами. Неодмінно зможуться аплатити 20 шилінгів, щоб

нареши довілатися правди про себе: про свої фізичні та духовні прикмети.

Хтось зазвонив. Увійшов перший клієнт. Була це мала непоказна жіночка, навіть дуже погана. Почала говорити:

— Я прочитала ваше оголошення і тому прошу вас сказати мені, чи я досить гарна, щоб надаватися на фільмову артистку. Мої знайомі кажуть мені, що я дуже фотогенічна і мені здається, що мої очі, мій усміх, уся моя стать...

Євген моргнув на мене і підійшов до дами:

Вітанням Пані! Не дайте себе натягати. Ваші знайомі брешуть. Чи це має бути лице для фільму? Чи це має бути фігура?

Дами обурилася:

— Мій пане! у таких окулі а певна, що зроблю невичайне вражіння...

Мій приятель анов моргнув на мене.

— Це має бути елеганція? Ви взагалі не повинні носити кольорових суконь, бо цим іще різкіше підкреслюєте свою брилотову.

Дами глянула на нього обурена.

— Я дістану від вас двапати шилінгів гонорару — сказав мій приятель.

— Що? після того всього, що ви мені сказали, ви домагаєтесь іще грошей? Я хочу вам зрештешатися і скажу вам, що ви невиховані та нахаба!

Ударива дверми і вибігла.

— Незадоволена — сказав мій приятель. — Але мусиш признати, що я не міг бути щирішим.

Новий дзвінок і ввійшов якийсь мужичина. Догляв як тичка, у втертому пальті, у краватці артистично зав'язаній. По хвилині сказав:

— Послухайте, Я за смерть закохався в одну дівчину, що теж і мене обождає. Я написав для неї поезію, але не випілю її, бо мені не скажете шире, чи ця поезія гарна.

Євген прочитав поезію і пірвав її на кусні.

— Як вам не соромно випілювати такі дурниці? — крикнув він до дами. — Незадоволена підпи-

ципіально — навіть ви пишете поезії для дівчини? Ця дівчина вас ошукує! Спитаєте, відкаж я про це знаю? Зараз вам скажу. Досить на вас поглянути: такому мужичині відома жінка не може лишитися вірна.

— Що?! Ви смієте мені казати такі речі? — і клієнт ударив мого приятеля даїчі по лиці і пісая чого втік.

— Мавш перший гонорар — замартував я.

— Я пропав! — сказав Євген — а аложив свої опадности у це бюро та а анонси, а бачу, що не можу заробити ані сотика.

— Можеш, можеш! Дозволь мені прийати найближчого клієнта. Я покажу тобі, як з ними розмовляти.

Клієнт появився скоро. Була це молоді жінка у страшно жовтій сукні та зеленому пальто, олягнена без смаку. Опочатку було мені як ково, але я заволодів собою і вибір її назустріч. Ми виміяли кілька фраз чемности.

— Будь ласка! — почав я говорити. — Хоті вам сказати, що мені дуже важко бути щирим коли бачу перед собою неприємну особу. Зате я легко мені це зробити з особою молодого та гарного. Ваша сама поява, ваш смак в одязі, елегантність... інтелігентний погляд...

— Ви дуже симпатичні! — відповіла змучена дама — але як ви можете на перший погляд оцінювати людей? Я сказала ледя кілька слів, а ви —

— Навіть якщо ви не сказали ні слова, то для мене досить зглянути у ваші ширі, інтелігентні очі, що виявили мені відряду всю правду...

— Дякую вам — відповіла дама і агресивно мені дошпальгивав баннот у руку.

Коли вона відійшла, я махав баннотом і сказав своєму приятелю:

— Бачиш! Так треба вести інтерес. Тут можна доробитися майна, але треба вміти швидко брехати.

Перекл. з мал. мови Я. З.

Вистава українського мистецтва в Національному Музею.

В неділю, 14-го жовтня п. р. відбулося в репрезентативних залах Українського Національного Музею, як ми про це вже коротко повідомляли, небуденне свято. Це Управа Музею відкривала 52-гу в черзі виставу українського мистецтва. На відкритті було ледви 37 учасників-гостей, в тому половині чужинців. Прикро було дивитися на таку фреквенцію українського громадянства, але на це не було ради. Виставу відкривали в 12-й годині пополудня, а сам акт відкриття тривав дуже коротко. Отже можна було при добрій волі найти яку годину часу на те, щоби звелити спокую частку свято. Вступ на виставу вніс лише 0,50 зол. Крім того Управа Музею задала перет виставою zapewnia одну атракцію, а саме відкриття різьби найбільшого українського сучасного різьбара, широко відомого в цілому культурному світі Олександра Архипенка, саме на цій виставі. Але й це не вплинуло на фреквенцію нашої публіки.

І тому директор Національного Музею д-р І. С. Свєцицький був примушений відкрити виставу при пустих залах, бо ледви при участі 37 гостей. Відкриваючи цю 52-гу в черзі виставу він говорив:

„Вистава присвячена новітньому українському мистецтву, що в цих залах набуває собі остаточне приміщення. Це твори, здаті всім, а не тільки певним класом, і в цьому розподілі. Індивідуальна оригінальність кожного мистця вимагає замкненого в собі приміщення, що можна осягнути тільки через будову відповідних залів для галерії новітнього мистецтва.

„Покінши наслідком переведеної розбудови музею можна було примістити новітнє мистецтво в репрезентативних залах старого будинку якого музей є тільки власником, але не творцем. У майбутньому тільки музейна управа зможе при допомозі деяких перемін у розподілі залів і поверху і через надбудову 2-го поверху розв'язати питання гідного достійного приміщення галерії новітнього українського мистецтва, що впродовж впродовж останніх 2-х років.

„А всеж цей день розвитку Н. М. треба вважати першим виступом новітнього українського мистецтва, хоча в сфері, але вже багатіший і кращий обставині, ніж досі.

„Але ось на сирі були життя Музею і українського мистецтва в Галичині, що від трьох літ тяжко змагається з економічною кризою, дає ясний промінь кращого Завтра. З обох виставок ларинської групи У. Н. М. 1931. і 1933. р. лишилися у нас твори чільних мистців України, зап-

алих зі світом великих мистецьких надбань і течій.

„Виставлені тут образи є найкращим свідоцтвом цього. Одне з вершків і осередком нашої радості сьогодні є перша спроможність показати в музейних об'єктах оригінальний твір світової слави мистця, сина Великої України — Олександра Архипенка. Життєтворчий твір України найновіт у великому мистецтві речника нових форм. Вагу появи мистецтва Архипенка врозуміло громадянство української еміграції в Америці, яке вивило свою пошану для високого мистецтва свого земляка мистця відомого його твору в бронзі та передачею цього твору до збірок Н. Т.

„Скарбниці українського мистецтва, творена впродовж 30-ти років Основником Н. М. Владиславом Митрополитом Кир. Анзрієм, збагачується новим твором і передає його під опіку громадянству Галицької Землі і всіх любителів, прихильників та друзів українського мистецтва.

„Він, Громадянству, дякую за пошану цього дня та від Н. М. складаю Українській Громаді в Америці через д-ра Луку Мишугу слова сердечної подяки за цей дар, а Олександрові Архипенку — славі українського мистецтва — бажання догори літа великої і радісної мистецької творчості.

Відкривши цими словами виставу, д-р І. Свєцицький зібрав асслону з твору Архипенка. Негайно всі гості обступили різьбу та уважно й довго її приглядалися.

Думаємо, що не від речі буде пригадати нашому громадянству на цьому місці ще раз, що в Національному Музею відкрита 52-га вистава та покласти йому на совість обов'язок познайомитися з тією виставою, а зокрема з різьбою великого мистця Олександра Архипенка і таким чином затерти прикро враження, яке лишилось від соромно малої фреквенції відкриття вистави в неділю 14. жовтня п. р.

Іського парламентарного клубу д-ра Дмитра Левицького. У цій заяві д-р Левицький цілком справедливо вказує, що процедура міжнародного забезпечення прав національних меншин не дала досі ніяких практичних позитивних наслідків. Всеж існування можливості апелювати до Ліги давало принаймні моральне задоволення і д-р Левицький гадає, що українське населення Польщі не позбавлене заявою п. Бека свого права вносити скарги до Ліги. Він не здивується, що ми, українці, маючи врозумілі побоювання, не будемо тут виступати в ролі гарячих оборонців існуючих трактатів, що не дає нам ніякої користі.

„Цією промовою хочу перш за все окласти наше співчуття й наші гарячі симпатії до змагань наших братів, що живуть у Польщі. По суті справи я резервую за собою право висловитися ще в меншиневій комісії“.

Дуже довго промовляв польський делегат п. Ліпащевич, що доводив несправедливість того, щоб Польща мала міжнародні зобов'язання, яких інші не мають і різними прикладами доказував необхідність генералізації. По суті він як представник опозиції, гадає, що польський уряд мусить безпосередньо сам дати далеко ширші права ніж ті, що їх меншини мають і що є забезпечені трактатами.

Були ще інші менше значні інтервенції і в результаті збори прийняли, проти одного польського голосу, таку резолюцію:

„Комісія (правна і юридична) гадаючи, що ніякий уряд не має права відмовитися від деяких закнених зобов'язань, що випливають з приналежності його до міжнародної організації, сподівається твердо, що кінцева частина декларації міністра закордонних справ Польщі, зробленої ним на Зборах Ліги у справі меншин, не буде мати практичних наслідків і просить польське товариство довести цей погляд до відома свого уряду“.

Два дні пізніше у меншиневій комісії під головуванням Баккер ван Боссе дебати знову розпочалися. Цей раз вони звернені були на більш загальні теми і зокрема на бажання небажання генералізації міжнародної забезпечки прав меншин.

З більшою промовою знову виступив проф. Шульгин. Стверджуючи, що міністр Бек тільки зняв з денного порядку цієї сесії справу генералізації і що польська делегація від цього дозвілля не відірвалася, що ця справа стоїть фактично і нині на порядку денним, промовець зазначає, що українське товариство завжди з глибокою позитивною до генералізації. Останній зме-

рощі, що дає початок акції віддержавлювання. Промисл в Італії дупинився на малих підприємствах. Брак сировини не дозволяє на могутній промисл індустриї. Ремісництво має свою столітню організацію і завжди спиралося на виробничі.

Онож серезна і мала власність, ремісництво і армія промисл завжди були протині вичому соціалістичному руху.

Головною причиною того треба доскукувати, а саме, що такі форми організації не створюють чистого поділу між підприємцями і робітничими масами, переплутуючи дуже часто і тих самих особах — характер підприємця і робітника.

Соціалізм і вся демагогія політ. партій не зробили нічого іншого, а лише притямарили маси, виворені за давніх часів. Рівновага, яку ми осмислюємо у минулих століттях, стави карущі марксистськими ідеологіями. Але коли ці ідеології почали вести нарід шляхом, який провадив до руїни, тоді нарід відкинув свою енергію й подався на шлях традицій промислені батьками.

Та вистаки, у модерній суспільності, робітничі сили мають таку вагу, що не можуть бути занадто там, де йде про здорову політику. Але ці сили організуються, обмежуються їх, коли громадський висхідним вибухом і повертається на службу виробництву. Виробництву ж не варто змагати до власної руїни і тому треба поставити його на мудрій підставі національної економіки.

І так фашистська держава правдо призначила всі сили виробництва по окремих категоріях робітників і працевластів, щоби на рівній основі признати вартість міщанства і робітництва: перше з них багате досвідом і ошадно витрачаючи енергією, та останнє — молоде, неспівне, але благородне і тому потребує чести.

Фашизм не знищив ані класи підприємців, ні робітників. Він лише правдо признав їх у різних корпораціях, зорганізованих за категоріями виробництва, запевнюючи їм таке саме представництво у тих корпораціях.

Коли фашизм дійшов до влади, тоді політичне, економічне й соціальне поле було поділене на два табори: які соціалізм нацькував до війни бори.

Латинський змісл гармонії підсунув лік, і який, що єдино узгідне суперечні інтереси, мався як одніюк сиди, що могла суперників звести до рівноваги.

Так створено магістратуру праці, яка правдо узгідне суперечності клас. І так зродилися корпорації, в якій собі сили, з уваги на розвиток і поширення національного виробництва, гармонійно зливаються.

Джіванні Треві.

Збори Унії Товариств Ліги Нації і справа меншин.

Виступ польського міністра закордонних справ та українська позиція.

Другим — після вступу Совітів — по знаменитому фактом останнього Збору Ліги Націй був „бомба міністра Бека“. Себто а) його пропозиція генералізувати міжнародно забезпечку меншин на всі країни та б) заява, що до цієї переселення цієї генералізації Польща відмовляється від даних нею зобов'язань щодо меншин, яких права від нині будуть забезпечені тільки своєю польською конституцією.

Відомо, що генералізація не зустрічає великого співчуття саме у великих державах, які зазначають, що у них „меншин нема“, а проте являється, що ті неіснуючі меншини рятують значність. Особливо борючись проти охорони меншин з боку Італії. Друга частина заяви п. Бека зосереджена і Францію і Англію тому, що не дає їм одностороннього порушення договору, в якому вони самі ж самі державали. Особливо зобов'язаність Франції, що так уперто стоїть на не порушенні трактатів. Про згаданіше свідать меншини, про те, як це відбивається на їх житті, великі дані значення мало думали, але в кожному так великих меншин, не кажучи про українців, як відомо — викликає справжню реакцію.

Коли справа вступу до Ліги Націй Совітів була порушена на Унії тільки українськими товариствами делегатами, „бомба Бека“ була виступом цілої сесії. Обмірковувавши спершу юридично-політичний комісії, потім у меншин.

У першій обговорювалися справи з погляду юридичного. Півн Баккер зні Боссе (Голландія) відповідала на запитання з Ліги Нації.

Психологічно розуміючи, що Польща нині не може підлягати тим виключним правилам, які вона підписала 15 років тому, в момент свого утворення, півн Баккер особливо наголошала на тому, що це цілком недопустимий форм: односторонньо зривати свої зобов'язання. Д-р Вілфам (словінець, голова Конгресу Меншин) акцентував, що ця заява загрожує всім меншинам в цілому, бо й інші держави можуть піти тим самим шляхом, якщо заява польського міністра не зустріне ніякого спротиву.

Спокійно, але рішуче промовляв делегат Франції проф. Еселя, що вказував на те, що кожний член Ліги Націй, як кожний член будь-якого товариства, мусить виконувати зобов'язання, взяті на себе перед цим товариством, оскільки цей член хоче до нього належати. Польща зобов'язана підлягати прийнятим на себе зобов'язанням щодо меншин і процедури в Лізі, і він сподівається, що заява п. Бека не буде мати практичних наслідків. В цьому дусі п. Еселя зголосив резолюцію.

Далі слово бере проф. Шульгин. Промовець заявляє, що друга частина заяви п. Бека дуже збентежила українське громадянство в Польщі.

„Цього збентеження не можна не розуміти. Як я вже тут пераз заявляв, наше товариство репрезентує безпосередньо Велику Україну, повневолю Совітами. Речинками українців з Галичини чи Волині є безперечно українські послан до польського союму, і я ще раз висловлюю свій жал, що вони не репрезентують в самій Унії. Відрозумі по заяві міністра Бека видається „Лізі“ декларация голови укра-

ПРИКРА СПРАВА.

МИСТЦІВІ О. НОВАКІВСЬКОМУ ЗАГРОЖУЄ ЕКСМІСІЯ З ПОМЕШКАННЯ І ЛІЦИТАЦІЯ ОБРАЗІВ НА ВИРІВНАННЯ КОМІРНОГО.

Від цього в наших поважних громадян ді-
ставмо до помешкання такі прикрі інформації:
Довідуючись, що Національний Музей веде
О. Новаківського судово поступовалим в
році розкриття війни й опорожненні меш-
кання, яке він займає в кам'яниці Нац. Музею.
Знаючи, що Нац. Музей переводить при допомо-
зі експертів експозицію при допомозі ліцензійної
продажі образів мистця для стягнення задержан-
ня комірного. Все в найближчому часі має від-
бутися ліцензійна продаж у цього образів.

Розуміємо, що як кожному власникові дому,
який і Національному Музею, притримує законне
право доходити проти зловикористання своїх прав і до-
держувати принцип можливості навіть ліцензійної
продажі рухомостей, чи умеблявання О. Но-
ваківського. Однак важко зрозуміти, щоб На-
ціональний Музей, як Інституція покликана до
збереження мистецтва, отже і мистців, не
може інше поглядати справи, як дорогою ек-
спозицією на вулицю великого мистця разом з
іншими та сотнями його образів і через позбуван-
ня ліцензійною продажу за безцінь і в якісному
вигляді його творів. Не можемо повірити, щоб Ку-
раторія Музею та його Управа привадували та-
ку велику до вислідів 30-літньої праці мистця,
щоб не могли прийняти замість комірного творів

нашого мистця, шанованого високо і між чужи-
ми. Не можемо також повірити в те, щоб Кура-
торія та Управа Музею вважали, що твори Но-
ваківського не повинні йти в галерії но-
вітнього мистецтва Нац. Музею. Ми ж знаємо, що
ця галерія незвичайно цінна, щоправда, але ж
не така багата у творі мистецтва, щоб такі зов-
сім не потребувала праці О. Новаківського.

Сумно це справа, коли треба викидати на
вулицю якунебудь старшу людину, а вже хіба
просто трагічна, коли мова про мистця тої міри
і людини таких заслуг для мистецтва як О. Но-
ваківський. Знаємо, що хоча Нац. Музей щедро ви-
купаний фундатором, чиншові впливи в там по-
трібні і копейні. Але не можемо зрозуміти, чому
в стільки зомх, арваначелих на утримання
Нац. Музею не може бути оліо мешкання для за-
судженого мистця в заміну за його твори, які в
гордошамі нашої культури.

Маємо повну надію, що Нац. Музей відтепер
своїм енаскуні, прийме від О. Новаківського його
відповідні твори (які оцінить окрема комісія) на
покриття комірного і що Кураторія та дирекція
не допустять до того, щоб перед чужими сором-
итись тим, що не зміємо оцінити шляхотної
високої творчості людини, якої нам можуть за-
дрити також чужинці.

14 дешевих днів

30% знижка цін на всілякі блаватні і новинні
товари у фірмі Галицький Магазин Новин
Львів — вул. Галицька ч. 15.

о. прелат Т. Войнаровський безпосередньо з кн.
М. Шенборн і переслав їй задаток 25.000 доларів.
Добра ключа Богородчани купив митр. Шептиць-
кий для митрополії.

ІСТОРІЯ КЛЮЧА БОГОРОДЧАН.

Ті добра раніше одержала кн. Шенборн у
спадщині. 1. переслав 1927. р. заклучила вона із
землевласником Яном Дропівським опцію та-
кого змісту, що він купить ці добра за 550.000
доларів. Тієї опції Дропівський не міг перене-
сти на нікого. Однак до тієї спадщини вступив
ще з домаганнями гр. Ржищевський і заскаржив
кн. Шенборн до суду в Кракові. І ось Дропів-
ський, підписуючи опцію, згодився одночасно
поладнати домагання гр. Ржищевського. І дійсно
4. січня 1928. р. Дропівський підписав з Ржи-
щевським судову угоду, на основі якої граф
зрікся за 30.000 доларів усіх своїх домагань до
спадщини кн. Шенборн. Однак Дропівський
передав гр. Ржищевському тільки 5.000 доларів
хоча в опції зобов'язався заплатити цілу кюту.
Тому кн. Шенборн затинула позичку в чеській
промисловій банці і заплатила 25.000 доларів гр.
Ржищевському.

СПІР ЗА 25.000 ДОЛЯРІВ.

Коли о. прелат Войнаровський довідався, що
Дропівський має опцію на купно цілого ключа
Богородчани, став з ним вести переговори. Вже
14. січня 1928. р. підписано з Дропівським до-
говір, що він вкладає від кн. Шенборн право від-
ступити всі свої права з опції митр. Шептицько-
му. За зречення своїх прав Дропівський мав
дістати відступного 155.000 доларів. Крім того
митр. Шептицький мав заплатити ціну купна
550.00 доларів за добра ключа Богородчани.
Справді кілька днів перед таким договором з
Дропівським митр. Шептицький написав ли-
ста до кн. Шенборн з бажанням купити безпосе-
редньо від неї згадані добра. Однак відповідь
наліїшла шойно 19. січня 1928. р. Кн. Шенборн
погоджувалася продати ці добра митроп., але
згадала, що шойно після поладнання спра-
ви з Дропівським, який перший має право
купити ці добра. І ось 27. січня 1928. р. митропо-
личий синдик алев. д-р Е. Гвоздецький дістав від
о. прелата Т. Войнаровського 25.000 доларів
і цю кюту переслав через Акційний Гіпотеч-
ний Банк у Львові до чеського промислового

Із судової салі.

Сензаційний процес за 25 тисяч доларів.

Й. Е. митр. Шептицький проти кн. М. Х. Шенборн.

Перед апеляційним судом у Львові відбулася
18. жовтня ц. р. апеляційна розправа за
зворот 25.000 доларів з відсотками. Звороту тієї
коти домагався митрополит А. Шептицький від
кн. Марії Христини Шенборн, яка живе в Чехо-
словацькій.

Розправу він віцепрезидент апеляційного су-
ду Марквич. До сенату входили ще радники:
Хавич і Корецький. Позовника митр. Шеп-
тицького астували адвокати: д-р Еуген Гвоз-
децький зі Львова і колишній генерал-адъю-
тант д-р Грубер з Варшави. Півавну кн. Шен-
борн астував алев. д-р Апенцелер зі Львова.

ЩО КАЖЕ СКАРГА?

Радн. Обухович подав короткий звіт з доте-
перішнього ходу цього сензаційного процесу,
який внаслідок відклику від вироку окружного
суду в Станиславові, опинився перед апеляцій-
ним судом. З позову виходить, що в січні 1928. р.
митр. Шептицький заклучив з кн. М. Шенборн
договір купна цілого ключа Богородчани за по-
середництва Яна Мечислава Дропівського.
Договір заклучив в імені митр. Шептицького
генеральний повновазник о. прелат Тит Война-
ровський. Пізніше вже під час процесу позов змі-
нено в тому напрямі, що договір купна заклучив

БЕЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 20. ЖОВТНЯ 1934.

Д-р ЕВГЕН ОЛЕСНИЦЬКИЙ

2

СТОРІНКИ З МОГО ЖИТТЯ.

В році 1873, коли в Говидові розбирали
спредікство і ставили нове, я, будучи тоді
маленьким гімназистом, віднайшов на під старі
літ записки, писані рукою мого діда і ним
закінчені, в яких була історія нашої родини.
Я перестудював їх докладно і мав відтак
власну літ у себе. Описав, як був уже студен-
том університету у Львові, дав я їх одному
з товаришів, що студював історію, задля про-
верки історичних фактів, покликаних у цих
записках; та в нього ті записки згинули, однак
як їх зміг я ще незле згадати. Зрештою
ж, ані ніхто інший з родини не займався цим
справом. Шойно в пізнішій віці почав я цікави-
тися тою справою. Щодо мене, то я прийшов
до переконання, що можна бути ширим
істориком, а навіть визначним українським
істориком, а проте походить з польської шляхот-
ської родини і що це не приносить нікому со-
рому, так як не приносить це сорому сучасним
польським провідникам, що багато з них по-
ходять з українських родів. Свідчить історію
нашої родини, серед неї самої я не міг уже
вважати і дізнатися багато. — Мій батько, що
помер 1905 р., був у цих справах до кінця життя
дуже активний. Дещо астиг я роздо-
бав з оповідання його молодшого брата,
що сиріт Іван Олесницького, та й нього було
дуже багато.

Польські джерела історичні й геральдичні
дають досить матеріалу до історії родини
Олесницьких, а саме з часів давніших (від
XII.—XVI. ст.), однак нема формальних, удо-
кументованих доказів на зв'язок тих давніх
поколінь з поколіннями віків останніх, хоч
зв'язок той не підпадає ніякому сумнівові,
тим паче, що в останніх віках крім нашої ро-
дини інших родин цього назвища ані в Гали-
чині, ані за кордоном не було і нема.

В зіставленні початку історії нашої роду
користувався я польськими історичними дже-
релами: родинну історію від кінця 18. в.
ствердив я документами. Серед них виповинь
те, що я згадував із записок діда, які, правда,
носять на собі легендарний характер, та дивно
складно в'яжуть події давнього минулого з до-
лею нашої родини в другій половині 18. в.

Шляхотська родина Олесницьких жила
спершу в Сандомирі та його околиці і жила
печатки з гербом Дембно (Dębno)¹⁾ Длугош
згадує про Петра Олесницького, що в р. 1259
боронив город Сандомир перед облогою татар
і русинів. Цей Петро Олесницький допустився
буцимто зради і користь облягаючих і впустив
їх до міста, після чого татари здобули замок
і вирізуали мешканців, а з ними позбавили та-
кож життя того Петра Олесницького і його
брата Збігнева. Ту версію наводить історик
Длугош на основі записок незнамого автора
з другої половини XV. віку під заголовком
„Vita Sbignei Cardinalis et Episcopi Cracoviensis”.
Історик Каллімах простує ту відомість, як не-

правдиву в тім напрямі, що Сандомир здобу-
тий був у р. 1259 силою, а не зрадою, та що
Петро Олесницький дістався до татарської не-
волі, в якій перебував довші роки і вже не вер-
нувся додому. Те саме стверджує „Каталог
краківських єпископів” з пол. XV. стол., як та-
кож інші джерела з XIV. стол. Всі ті джерела
вказують на те, що згаданий Петро був ді-
чем дібр Кремпа (Kępa) й антенатом пізнішо-
го кардинала Збігнева. Ті члени роду Оле-
сницьких, що довгий час перебували в татарській
неволі, мали там, як підносять згадані вище
джерела, зносини з татарськими жінками, яких
наслідком були діти, що опісля вернулися до
батьківщини і проживали даліше на батьків-
ських землях. Та сучасна польська шляхта до-
коряла їм татарським походженням і прозива-
ла їх мішанцями, а історик Длугош підносить,
що татарське походження пробивається навіть
у рисах і авачі членів цієї родини. Тому, що
в тих часах умовилою шляхотства було шля-
хотське походження не лиш по батьківській,
але й по матірній стороні, члени роду Оле-
сницьких в XIII. і XIV. стол. стрічалися із замі-
том, що в їх жилах не пливе шляхотська кров
і що тому не мають права користати з шляхот-
ських прав і привілеїв. Щоб ті заміти раз на
завжди від себе відсунути, вистарався один
з визначніших у роді, Янко Олесницький, зем-
ський суддя краківський, в р. 1410 королів-
ський привілей, яким король Володислав Ягай-
ло виразно ствердив, що шляхотство цього
роду є зовсім без догани і що цей рід може ко-
ристуватися всіми шляхотськими правами
і привілеями

¹⁾ D-r Władysław Semkowicz: Przywilej rodu Dębno
z r. 1410 w świetle genealogii rodu. „Miesięcznik Heraldy-
czny. Lwów 1910. № II. IV

Далі буде.)

Окремі проклами — флякеля на біллі 0-55, баталія 1-80, штурми і бархани за безцін купів у **БЛАВАТНОМУ БАЗАРІ** ГАНДЕЛЬМАН. — Львів, вулиця Боліна 4. 12.

Банку. І тут починається заковина. Пізніше Шенборн признає, що одержав 25.000 доларів. Однак додає, що з митр. Шептицьким ніякого договору не заключила. Ці гроші на її думку надіслані митр. Шептицьким на рахунок Дропівського, якому вона позичила 25.000 доларів на сплату Ржищевському. Окружний суд у Станіславові ставив теж на такім становищі і видав некорисний присуд для позовника.

ЗІЗНАННЯ СВИДКІВ.

На розправі вічитано зізнання таких свідків: 1) Володимира Голуба, генерального управителя дібр Богородчани, 2) Я. Дропівського, 3) о. пралата Т. Войнаровського та 4) д-ра Е. Гвоздецького.

О. пралат Войнаровський визнає, чому переговорював з Дропівським. Цей прирік, що крім відступлення своїх прав вивдає теж у воєвідським уряді в Станіславові згоду на вируб лісів ключа Богородчани на 60 років. Однак коли виявилось, що воєвідство годиться на вируб лісів у 80-ти роках від дальших переговорів з Дропівським відступив і до Праги на коч ферменту в дні 3. і 4. лютого 1928 р. не поїхав.

Українська делегація в мін'стра вн. справ.

ВАРШАВА, 18. X. ПАТ. 18. жовтня міністер внутрішніх справ Змітрам Косіаковський приймає делегацію українських хліборобських кол:

Признає, що на прохання Дропівського вислав 27. січня 1928 р. 25.000 доларів до Праги, але в листі не було згадки від кого ці гроші. Внаслідок недуги, свідок поїхав з д-ром Е. Гвоздецьким до Праги на переговори щодо в червні 1928 р. і хоча до купів всеж таки не дійшло, за 25.000 доларів бланки не було.

Св. Дропівський запевняє, що не зобов'язувався вивдати у воєвідстві затвердження вирубу ліса у 60-х роках. Додає, що гроші 25 тисяч доларів вислали на його рахунок до Праги, а текст листа з повідомленням вислали грошей укладав його привний дорадник адв. д-р Мільдаурм у присутності адв. д-ра Е. Гвоздецького.

Вклиці д-р Е. Гвоздецький у зізнаннях каже: Дропівський запевняв його та о. пралата Войнаровського, що річю можна було вирубувати 40.000 куб. м. дерева. З доходів за продане дерево легко буде можна сплатити ціну купів цілого ключа Богородчани. Кюти 25.000 доларів Дропівському не виплачено тому, бо він не вилізав від кв. Шенборн згоди відступити свої права митр. Шептицькому. Признає, що гроші вислав до Праги згідно з постановами опції.

Після промов заступників обох сторін розправа закінчилася в год. 4.40 пополудні. Сенат вироку ще не проголосив, тільки владить його на письмі і переїде заступникам сторін. Розправа тягнулася понад п'ять годин.

директора „Сільського Господаря“ д-ра Храпливого, інженіра Мудрака та сенатора Юліяна Павликовського.

Ліцитація Білки -- Костенів не відбулася.

Ліцитація 1200 моргів доля Білка Костенів, власність „Народного Дому“ не відбулася в четвер 18. жовтня ц. р. Згадана філіварка представлено на ліцитацію на покриття довгів Кредитового Земського Банку.

„Русское Слово“ з 17. жовтня ц. р. повідомляє, що ліцитація великої застави „Народ-

ного Дому“ при вул. Курковій, визнає на 9. листопада ц. р. теж не відбудеться. Комісар М. Бачицький і дир. І. Слезюк випросили у Варшаві конверсію всіх довгів Народного Дому. Тому завдяки заходам у рішучих чинників згадані ліцитації не відбудуться

Промова Герінга в скупштині.

СЕРБСЬКІ ОКЛИКИ В ЧЕШТІ НІМЕЧЧИНІ.

БЕРЛІН, 18. X. ПАТ. Німецьке Інф. Бюро, повідомляє з Білгороду, що міністер ген. Герінг на запрошення президента скупштини Куманудія прийшов учора до скупштини. Витали його численні послы. В промові Герінг як представник райхстагу зазначив, що німецьке народне представництво бере живу участь у югославянській жалобі. Герінг обговорив опісля югославянсько-німецькі взаємини, яких основою є недавно заключена торговельна умова.

На цю промову виступив Кумануді, після чого піднесли оклик у честь Німеччини та міністра Герінга.

Міністер Герінг мав теж годинну нараду з регентом князем Павлом. Обидва державні мужі у розмові, що мала дуже ширий характер, висловили бажання дальшого розвитку добрих взаємин, які є між обома державами.

300.000 народу на похороні короля Олександра.

БІЛГОРОД, 18. 10. ПАТ. Нині відбувся похорон короля при участі 300 тисяч народу. До містину принесли вночі з палати до собору. В год. 8. рано патріарх Варнава в асисті вищого духовенства відправив жалібно богослуження у присутності короля Петра, королеви Марії, членів регентської ради і найближчої королівської рідні. На богослуженні був теж през. Лебрен, король Карло, Борис, кн. Юрій з Англії, кілька канцларів і міністрів закордонних справ. В год. 9. похоронний похід з домовиною короля вирушив зі собору на двірцеві залізничні. В год. 1. вполудне домовину відвезли до Опленца, 80 км. від Білгороду до королівського мавзолею. Попереду несе хрест. Опісля йшли військові відділи королівської гвардії і маринарки, відділи чужинних військ, а саме французької піхоти і маринарки, англій-

ської маринарки, румунські, чеські, грецькі, турецькі та югославянські. За військом машерували соколи. Далі несе вініці від королів і президентів. Духовенство всіх віроісповідань взяло численну участь. У поході несе ордери короля, шаблю і королівський скиптр. На гарматі везли домовину короля. За домовиною йшли король Петро II, вдова королева Марія, члени королівської рідні, французький през. Лебрен, румунський король Карло, болгарський король Борис, князі, делегати президентів і урядів чужих держав, польська під проводом ген. Веняна Длугошевського. За ними йшов дипломатичний корпус, представники скупштини і сенату, делегації югославянських і закордонних товариств та величезні маси народу.

Арештували д-ра Павеліча та Кватерніка.

ПАРИЖ, 18. X. ПАТ. Аванс повідомляє з Риму: На домагання французької судової влади Італійська поліція арештувала в Торині д-ра Павеліча та Кватерніка. В першому переслухуванні

оба не призналися до участі в атентаті на короля Олександра. Іх замикнули в торинській в'язниці.

Большевики в Червоному Хресті.

ТОКІО, 18. X. ПАТ. На конференції Міжнародної Унії Товариств Червоного Хреста ухва-

лили прийняти СССР до Міжнародної Унії Товариств Червоного Хреста.

Рег. Готті на жіл бному богослуженні.

БУДАПЕШТ, 18. X. ПАТ. На відправленому нині в сербській церкві в Буді богослуженні за тушу пок. короля Олександра взяла участь регент Готті, члени уряду з премо Гембетом, дипломатичний корпус і інші особи.

Злучили міністерства справедливости

БЕРЛІН, 18. X. ПАТ. На основі урядового розпорядку пруське м'єсто справедливости злучили з німецьким м'єстом справедливости.

Присилайте безвплату

250 чужинних журналістів.

БІЛГОРОД, 18. X. ПАТ. Влада видала вказу, щоб дати приміщення для 250 закордонних журналістів, які мусіли опустити готелі, вступаючи місяці прибувши на найкращим умовам. До двох годин прийшли зголошення на 2.000 приміщень в приватних домах.

НОВИНКИ

— **Вибірний регулямін.** Краєній Народній Канцелярії вдалося ще зібрати невелику кількість „Вибірчого регуляміну“ в опрацюванні Володимира Целевича. Загально відомо, що регулямін є так зложений, що не знаючи його, просто неможливо перевести вибори. Тому каміше в якій громаді нема „Вибірчого регуляміну“, замовляйте його негайно в Краєній Народній Канцелярії, Львів, Підвалля 7. Ціна 30 сотиків, з пересилкою 40 сотиків.

— **Перші повакаційні сходи Т. У. С. К. Обнова** відбудуться в неділю, дня 21. ц. м., після студ. Служби Божої в год. 10. в доміні Т-а. Справи дуже важні. Присутність усіх членів обов'язкова. — **Виділ.**

— **о. Альфонс М. Рас (Raes) T. I.** бібліотечар і професор Східних Літургій у Папській Ординальній Інституті в Римі, прибув був на кілька тижнів до Львова і працював у львівських бібліотеках, м. ін. у Національній Музеї та Струтинській бібліотеці. Найбільше працював у центральній василіанській бібліотеці, де студіював наші богослужбні видання (Гребіна та Службники) XVI.—XX. вв. Також відвідав деякі редакції у Львові, василіанську церкву і друкарню в Жовкві, Папську Семінарію в Дубні і василіанський монастир у Почаєві, (а).

— **Незатверджений вибір ректора.** Міністер освіти Євджевич не затвердив вибору проф. Чекавського ректором львівського університету.

— **Новий костел** посвячено в Гаях Вижиків. Дрогобич. На будову костела зложили жертви переважно представники польської промисловості і громадянства в повіті.

— **Нові податкові проекти.** Як зачувати з Варшави, проєктований кавалерський податок на освітні цілі мають платити не тільки особи вільного стану, але й бездітні родини. Крім того обмірковують новий податок до доходного податку, призначений на шкільні цілі. Зібрані від нього будуть податники, що мають більшу родину.

— **Фільма з марсельського атентату в Польщі заборонена.** Міністерство внутрішніх справ заборонило висвітлювати в Польщі фільми про марсельський атентат подібно, як в інших державах. В одній тільки Англії висвітлюють ці фільми.

— **Хто виграв на лотерії.** В нинішній лотерії Держ. Клас. Лотерії впади виграні на такі числа: 10.000 зол. на ч. 30135. 5.000 зол. на ч. 52935 178276. 2.000 зол. на ч. 52644 139376 58593 85542. 1.000 зол. на ч. 47310 171270 4043 78997 400 зол. на ч. 35222 44193 152211 154269 158957 162123 24133 29090 34557 39256 123714 124177 138199. 200 зол. на ч. 4180 13879 27040 40965 40834 56715 90626 102455 149580 169825. 500 зол. на ч. 10229 65304 81534 101819 121897. 200 зол. на ч. 25717 41175 74771 85477 79045 102960 117981.

— **Знижка цін вугля.** Внаслідок переговорів уряду з власниками копалень від 1. листопада ц. р. має подешевіти вугіль. Уряд домагався знижки на 20 проц., але промисловці згодні тільки на 7 до 12 проц. Одночасно буде обнижена тарифа за перевіз вугля залізничною Транспорту до Галичини і Волині мають дати більші знижки на основі т. зв. кресової тарифи.

— **Кишенкові злодії і наша публіка.** Вчора, в довідуємось від кількох знайомих, у салі Музичного Т-ва ім. Лисенка на концерті Марії Коріа кільком особам пропали портфелі та торбинки. Кишенкові злодії систематично ходять на наші концерти та вистави і ніколи не вертаються з них із порожніми руками. Наші земляки назгали дуже розсіані і коли заведуться болі про музику або політику, не відчувають собі себе нічого більше. Вхід до салі Лисенка, коли гайно, сприяє злодійському ремеслу.

— **Наїхав на жінку та ліхтарню.** На вул. Краківській шофер Мих. Грицанюк наїхав на якусь около 60-літню жінку. Перевезена до шпиталю померла. Коли шофер пустився апікати, люди утворили кордоу, щоб спинити авто. Тоді шофер заверну на вул. Лейбана і тут біля театру наїхав на ліхтарню. Ліхтарник повалив, авто ушкодилося. Шофера арештували.

— **За лєтучки КПЗУ.** Перед судом привідних у Самборі відбувся процес 20-літнього „смерт-хонтера“ фірми „Мілопольська“ в Бориславі, Іосифа Корби, що приїхав тому рік з Білорусії пошпилювачем лєтучок КПЗУ. Акт обвинувачення

чому закінчує йому, що був головним техніком комуністичної партії в нафтовому басейні, чим запустився голодною армією. Крім того перебував перекладати квоту 200 зол. постеруковик, що його арештували. Корба засуджено на 7 літ в'язниці і 500 зол. гривин.

— За зневагу урядовця. На шістнадцятій сесії станицьківського суду в Кадуші відповідав Герман Гольдер, ученик VII кл. гімназії, за читку зневаги зазначеного урядовця Словіковського, що хотів усунути Гольдера, який проходжувався на залізничному шляху. Підчас сіпанини ученик ударив урядовця в лице. Засуджено його на 9 місяців арешту.

— Жінка вбила чоловіка. В Обертині пов. Котлениця щея підчас Великодня ц. р. заступник вій. Михайло Марук. Поліційні дохідженні вказали, що вбила його жінка зі сином. Обое обвинуваченого підчас сну, відрубавши ноги від калюба так похвертоване тіло закопали в полі, на якому посіли ячмінь. Злочинців викрив поліцей, що сховалися в хаті Маруків і підслухав їх розмову. Спершу Марукова взяла всю вини на себе, мовлячи, що помстилася за негідяче поведіння з нею. На судовій розправі, яка відбулася на днях проти неї, вона заявила, що син намовив її взяти всю вини на себе. Розправу відложено, щоб переслухати нових свідків.

— Краєва хроніка. У скільських Карпатах у півночі перший сніг, однак під промінчиками сонця швидко стопнився. — В Коростові біля Скольного згоріла загорода Івана Калинова загальної вартості 2.000 зол. — Перед військовою судом у Перемишлі розпочалася розправа проти серканта Франца Гайди, що вбив свою жінку. — Перемишльський суд присяжних засудив на три роки в'язниці Гринька Кіндрика, що підпалив стодолу свого швагера. — На стації у Збаражві дісталася 20-літня Яніна Моравська, жінка платонового, під колеса потягу, які відтіли їй одну ногу. В дорозі до шпиталю Моравська померла. — В Надвірній згоріли будинки Германів зі шкодою 10.000 зол. — В Дилові пов. Булич вбито сокирою 77-літнього Стефана Дзерда. Арештовано його синів, що сперечалися з ним за поділ маєтку.

— Кара на Мусолінію. Один італійський поліцей в Римі укарав Мусолінію гривною у висоті 100 лірів за шпидку їзду самоходом. Мусоліні, кармував особисто своїм возом і спішився думати на засідання ради міністрів, отже їхав за швидко. Число його самоходу записав поліцей і зробив донесення своїй владі. Мусоліні мав вислати негайно 100 лірів під адресою президії поліції, а рівночасно висловив призначення поліцейові за совісне виконання обов'язків.

— Монструальний бенкет. Як повідомляють із Сан-Паулю, бразильська конституційна партія видала величезний бенкет на пошану відомого діяча д-ра Армандо де Салаз Олівейра. Бенкет відбувся на спортовому майдані при участі 10.000 осіб. З краю прибуло 300 політичних провідників з прапорами. Столи, при яких сиділи учасники, були довгі на 2,7 км., а лавки на 6 км. Спожито 5.000 курок, 2 тони ярини, 30 тисяч булок, 3 тони овочів, 20 тисяч літрів пива і десятки тисяч флашок вина та мінеральної води. Був це найбільший пир у південній Америці.

— Річні вістки. У Зл. Держави живе 4 мільйони за гроші, які дістає з фонду для безробітних. — Останню книжку Айнштайна „Моя філософія“ заборонили у Баварії як „шкідливу для народу і держави“. — Суд у Виборах рішуче, що банкіери можуть мати двох різних батьків дарма, що знавці на суді признали це дуже мало ймовірним. — Австрійський уряд закликає кордон для всіх емігрантів з Югославії. — У Франкфурті над Майном, у церкві Карлсхейм, найшанснейшій цінній ікону з XVI віку. — Цими днями ввели в Німеччині розпорядок, що всі німці першої неділі кожного місяця мусять призначити якусь пайку на одну траву для безробітних. — У Мельбурні відкрили філіалістичну виставу, на якій марки оцінені на 250.000 фунт. стерлінгів; що колекцію береже постійно 50 поліцейів. — Кентський князь замовив у лондонських ювелірів шлюбний дарунок для княгині Марини; буде це найшанснейший і бранзолета з 372 дорогішими каменями зі збірки англ. королівської рідні. — Франц. міністер Барту похоронений у родинній гробниці на цвинтарі Пер Лянез по сусідству з могилою Шопена, Россіні і двох Караджорданів. — Біля Ютеборга (в Німеччині) особливий поїзд наїхав на вантажне авто, яким їхали робітники. Було 6 убитих, 12 ранених. — Жертвою тайфуну на Філіппінах стало 41 осіб. 20.000 людей наводяться без даху над головою. — В Дітроїті засуджено на 10 літ в'язниці 2-гого Лівеллі за намагання вимушення 5.000 долларів від Флота під загрозою вбиття його сина.

Величезна вистава Н. Н. І. у Великій Театрі Зворушлива гра артистів
„12.000“
знаменита штуча Бруно Фринка.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Дитячий ярмарок.

Ларікаємо не раз: „Немає в нас помислових людей! Товариство, видавництво, установа має величезну змогу розросту, сприятливу конкуренту і — не розростається, бо люди не мають помислів“. Дехто ще додає: „Все це наслідки бюрократичного виховання за неміжжя Австрії. Бюро, платня, автоматичний аванс, певна смертність“.

Отже це все неправда. В нас люди помислові, мало того — майже всі українці в помислові, тільки одна біда: не на своїх місцях стоять і не можуть виказати що потраплять.

В „Українській Захороні“ люди є на своїх місцях — чого доказом „Дитячий Ярмарок“, який я бачив минулої неділі у салі академічної гімназії. Направду гарний помисл. (Тим я ні трохи не хочу образити „Порадні Матерей“ — вони також мають помисли!).

Прийшла до мене одна пані

— Зайдіть на нашу імпрезу. Бодай на десять хвилин.

Я не сказав ні так, ні сяк, бо знаю, чим це випадково пахне: вступ плюс фейлетон.

Але довідавшись, що вступ тільки 30 сот, а фейлетону виразно не домагаються — я пішов. Преврасно було.

Довкола салі столики, на столиках усякий

— Кожна господиня має свої способи! Тому господині стараються пізнати тайни інших панів дому: як чистять, перуть, варять. Порівнюючи придбали відомості з інших господарств зі своїми способами, господині багаті навчаться. У спеціальности прання здобуде важку відомість: не лише до прання звичайного, але і делікатного білля, шовків, вовни і навіть коронки найліпший є Радіон, універсальний засіб до прання. Радіон пере все!

ДИВОГЛЯДИ.

ЯК РЕДАГУВАТИ ГАЗЕТУ?

Найновіше число „Нової Зорі“ з дня 18. жовтня приносить на 1-й сторінці 5 великих свіжих, актуальних новин. Вони такі: Перша: „Благословення хрестів. Жінкам заборовано малюватися в часі конгресу“. Це новина з Буенос Айрес. „В Іспанії горять церкви“. Третя: „Княгиня, що сама варить“ — про княгиню Марину, наречену Юрія, сина англійського короля. Четверта: „Торт на три метри високий“ — теж про ту саму княгиню та її нареченого, а саме про те, який торт приготували для них в Единбургу. Пята: „Чому гусениці сильно розмножилися“.

Неодмінно пригадає собі славу гумореску Марка Твайна „Як я редагував хліборобську газету“. „Нова Зоря“ побиває Твайновий рекорд.

РЕКОРД.

Американський механік Тот поставив кантом одне на одному 146 штук доміна.

СОЦІАЛІЗАЦІЯ ГАДЮК.

Бразильський уряд має намір соціалізувати всі приватні збірки гадюк. Фармери тримають у себе отруйні гадюки, які потім продають для наукових цілей і ведуть ними часто брудну торгівлю.

3 концертної салі.

МАРІЯ СОКІЛ.

Товариство Письменників і Журналістів, користаючи з того, що артистка Марія Сокіл зупинилася на короткий час у Галичині, — улаштувало її концерт, призначуючи дохід для наших лемків. Вийшла з нього подвійна користь. Лемки дістануть дохід (салі ажовнена), а львівські громадяни пізнали красу лемківських пісень, які у знаменитім опрацюванні наших композиторів М. Колесси і Л. Ревуцького прибрали гарну й оригінальну європейську форму і у зразковім виконанні співакці задовольнили найвибагливішого слухача. З інших українських пісень артистка співала три гіндуські любовні пісні Василенка (зрослий сестрич старий український композитор), композиції досить дешеві і може навіть з невеликим хистом зладжені, — і кілька народніх пісень Барвінського, Ревуцького та Лиска. Всі ці пісні

Життя громадянина совітської Росії перед очима глядач. Гумор, забави, сміх і
Нині у Театрі Ріжнородностей комедія
В. Шварліна „Чужа дитина“ яку грають рівночасно у Львові і Москві

грам, а за столиками купці і купчихи. Буває, що купець уже скінчив десять літ, а купчиха ще ні, буває напави, але трапляються і старші: до двадцять доходять. Молодша купецька братія торгує парами: одні продає, друге провадить вливоводство, старша — одинцем.

— Прошу купити мило. Звана марка „Центросока“! — захвалює малюк Шепарович.

Коли купите — мала Мартюкіна нотує прихід. Мала Окопалкіна продає пасту, мала Павліковська товари „Народною Торговлю“ — одним словом ілюстрацію до твору: „Слідами батьків“.

Та це тільки частинка.

Більшість купців і купчих — це перші торговці в роді. Батько урядовець, діло селянин, а воно до купецтва береться.

Думаю, добре, що так за молоді. Набере вправи і головне: побачить, що з цього можна жити. Коли не дуже добре (галицькі часи), то бодай так, якби жило, колиб покінчивши студію і маючи свідоцтво діяльності і подавшись на посаду і діставши її — не вилетіло з неї.

Не уявляю собі такого ярмарку перед війною. Булиб мами всі, а тати ображені.

Нині мами усміхаються, а тати платять вступу і з приваланням головами викидають.

— Так-так, вважаєте, пане добродію, колишні наші купці з Партородом торгували... Може знову будуть!...

Вигладає, що будуть...

Галактіон Чипка.

співала М. Сокіл дуже добре і з повним зрозумінням стилю народніх пісень, дарма, що акомпаніатор не все вглублювався в інтенції солістки й автора.

У другій половині концерту почули ми знаменито виконані зразки оперового репертуару М. Сокіл, з яких найкращими і може найбільш підходящими для солістки і стилю її співу були дві ліричні арії Шарпантіє з оп. „Люїза“ і Корігольда з оп. „Мертве місто“.

Після закінчення офіційної програми солістка радо докинула захопленій публіці кілька пісень.

Акомпаніювали дискретно А. Рудницький (форте.) і Є. Козулькевич (скрипка).

Роман Савицький.

3 театру.

ТЕАТР РІЖНОРОДНОСТЕЙ: „ЧУЖА ДИТИНА“ комедія на 3 дії Шварліна.

Песа сучасного совітського автора, що має безпечний успіх на совітських сценах і в Парижі. Молода дівчина артистка (у цій пєсі можна оловити інтригу, бо слухач знає її від самого початку) прикидається, що сподівається дитини. Це потрібне їй на те, щоб пережити ролю, до якої вона підготовляється в театрі. Кандидати до її руки та батьки на таку вістку реагують різно і очиняються вселяка метушня.

Весь гумор пєси у ситуаціях, що нагадують париську фарсу і дотепам, можливих тільки у середовищі т. зв. нової суспільної дійсности. Гумор автора нагадує в неодному місці Зошенка: важко відрізнити сатиру від веселиного жарту.

Який успіх має ця пєса у Совітах довідуємось із одної статті „Комсомольської Прауди“ (з 3. п. м.). Не тільки театри, але і клуби хотять мати цю пєсу у своєму репертуарі. Після всьох добродійних вечорів із концертами та відчитами, дають, щоб виправити касу, „Чужу дитину“.

„Заступник директора санітарного відділу управл. Жовтневої дороги пропонує влаштувати вивлад одного ліваря на тему: „Як зберігти дитину“. — „Яку дитину? Чужу?“ — питає його. — Ні, свою. „Свої нікому не потрібні. Я не виконав іще свого промислово-фінансового плану, а ви зі своїми дітьми тут лізете. Дайте чужу дитину“.

Ще один приклад. У Ленінграді на „Домі культури“ залізничників появилася таємна афіша: „Тільки один день. Сесія народнього суду. Чужа дитина. Вілети продаємо“. В означений день сали суду була повна. Всі пішли на виставу. На саль вийшли судді. Це була звичайна судово розправа проти 28-літньої громадянки Максимової, що вбила свою дитину. Судді взяли гроші як за виставу пєси Шварліна, але директора Дому Культури засудили на 3 місяці примусових робіт.

Песа напевне матиме успіх і в Львові.

Ж. Д.

Відозви й комун'кати.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА!

Десять років минує, як повстало у Львові „Товариство опіки над українськими емігрантами“. Його завданням було опікуватись тими, що їх доля примушує кидати Рідну Землю та на далекій чужині шукати кращих умов життя, утримувати зв'язки з тими, що вже живуть на чужині і врешті тим, що залишились у краю, помагати відшукувати пропавших членів родини у різних еміграційних краях.

Цю працю виконувало „Товариство опіки над українськими емігрантами“ при допомозі інформаційних бюр, які безплатно давали усні та писемні поради й поучення, а також при допомозі часопису „Український Емігрант“, що його розсилали до всіх місцевостей у краю на те, щоб він подавав правдиві еміграційні відомості, найновіші еміграційні розпорядки та остероги перед злочинною роботою еміграційних обманців.

По сімнадцяти роках праці всеж таки ще й сьогодні трапляються випадки, що наші селяни падають жертвою еміграційних манітів, віддаючи в їх руки свій останній важко зароблений грош. Бувають випадки, що невідомі й легковірні одиниці, даючи віру обманствам агентів, десятки кілометрів пішки йдуть до Львова, щоб тут почути гірку правду, що їх обманули.

Ці випадки, як і те, що в останніх часах дається завважити деяке оживлення в еміграції, спонукали Управу „Товариства опіки над українськими емігрантами“ помістити цю пригадку, що воно не припинило своєї діяльності і що всі зацікавлені в еміграції повинні звертатись за порадами тільки до нашого Товариства.

Як і попередніми роками, „Товариство опіки над українськими емігрантами“ інформує про всі можливості виїзду на чужину, про умовини життя і праці в чужих, як континентальних, так і заморських країнах і про найактуальніші еміграційні розпорядки; помагає давати виїздові формальності; помагає полишенням у краю родинам відшукувати їх членів, що пропали на чужині; пише подання до влад і чужо-

державних представників у всіх еміграційних справах; підготовлює виїзди родин на поселення, старається для них про підліг й охорону перед виїздом і після приїзду на нове місце замешкання; видає часопис „Український Емігрант“, в якому вміщує найновіші еміграційні поради.

Подаючи цю пригадку до відома українського громадянства, з особливим проханням звертаємось до Всечеснішого нашого Духовенства, до всіх українських інтелігентів, що працюють по селах, до всіх освітніх і кооперативних діячів, щоб при кожній нагоді звертали бачну увагу на нездорові еміграційні прояви серед нашого народу, були в контакті з „Товариством опіки над українськими емігрантами“ і тільки до нього спрямовували всіх, що потребують допомоги й поучення.

Усні інформації подає Товариство безплатно, писемні за зворотом поштової марки. Адреса Товариства: Львів, вул. Вишневецьких ч. 4 (Еміграційний Дім).

За Управу Товариства:

М. Заячківський,
президент.

Д-р А. Говиківич,
секретар.

НЕ ДАЙМО МАРНУВАТИСЬ НАШІЙ МОЛОДІ.

По наших селах є багато молоді, що хотілаб учитися. Родичі, що їм не байдужа доля їх дітей, повинні післяти їх до господарської школи, бо хліборобська освіта — це для них найкраще вивідування.

В Шибалині коло Бережани Рільничо-Господарська Школа, де можуть вступити хлопці і дівчата від 14 до 19 літ. Школа ця є дворічна, наука піchnється 5. листопада. Там крім загальної і хліборобської освіти учаться дівчата шиття і домашнього господарства (варити, пекти і т. д.), а хлопці теж коопераций, молочарства, майстерки і т. д.

Хлопці, що мають добрий голос і слух, матимуть змогу при малій деплаті учитися диригентури і дикування, а дівчата основніше краєцтва.

До господарської школи в Шибалині повинні піти теж ті селянські хлопці й дівчата, що перерахали гімназію чи семінарію, щоб не були т. з. недоуками, а мали і школу покінчену і добрий фах у руках.

Кошт науки невеликий, так, що навіть бідніші можуть що школу покінчити. Звертайтесь по ближчі вказівки до Управи Рільничо-Господарської Школи в Шибалині, пошта Бережани, долучивши поштову марку на відповідь.

† ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Бр. Севастіян Симеон Бурак, ЧСВВ, помер 17. жовтня ц. р. в дрогобицькій монастирі. Покійний родився 24. травня 1867 р. в Жовкві. До василіянського Чина вступив 1897 р. в Добромилі, де по новітній злочині 9. березня 1899 р. перші чернечі обіти. Врочасті обіти (професію) зложив у Крехові 14. січня 1904 р. Це був побожний і трудящий монах. Працював у різних монастирях: у Бучачі, Крестині, Крехові, Лаврові, Краснопущі, у лашківцях, Михайлівці й Добромилі. Від двадцяти років працював у Дрогобичі. В. Я. П.

СПОРТ.

Хуст. С. К. „РУСЬ“ (Ужгород) — РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ СЛАВ'ЯНСЬКИХ ДРУЖИН (Хуст) 12:1 (3:1).

В неплік 14 ж. відбувся в Хусті на Закарпатті змагання в копаному м'ячі між дружиною ужгородської „Руси“, яка виступила без Кобзаря, і репрезентативної слав'янської дружини того міста. Протягом 1:12. На місці Кобзаря, що, як відомо, лічить свою ногу у шпиталі, грали на переміну Крайні і Шандор. Голи для „Руси“ стріляли Криж 7, Мичук 3, Крайні 1, Суховський 1.

ХАРКІВ — КИЇВ 1:0 (1:0).

Дня 30. ж. м. відбувся на київському стадіоні „Динамо“ найцікавіші змагання в копаного м'яча у цьому сезоні, а саме фінальні змагання між репрезентативними Харкова та Києва. Виграла ті змагання по боротьбі репрезентатив Харкова, стрілявши одного гола з карного. Видів 20.000.

ОЛЬДБОЇ СОКОЛА - БІТЬКА. ПОЗІР!

Руханка для ольдбоїв Сокола - Батька відбувається в руханковій залі при вул. Руській кожної середи і п'ятниці від год. 5-7 веч.

Нові книжки й журнали.

В. Р. Stefanowski. BRYDZ RACJONALNY. Wykład dla początkujących — zasady i analiza liczyli. rozgrywki wista. Zagadnienia ogólnoteoretyczne. Konwencja — Me dzynarodowy kodeks brydżowy. Wydawnictwo M. Arca w Warszawie 1933.

ОГОЛОШЕННЯ

На оголошення редакції не відповідало.

Театри.

Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича

Жидачів:
19. Х. „Корнелієвські Лавони“.
20. Х. „Запорожці за Дунаєм“.
21. Х. „Залізна Острога“.
З Жидачева їде театр до Рогатина ввечір до Тернополя.

Великий Миський Театр.

Пятниця 19. Х. год. 7:30 веч. „12.000“.
Субота, 20. Х. год. 7:30 веч. „Чужа дитина“.

Театр Рівнобордностей.

Пятниця, 19. Х. год. 7:30 веч. „Чужа дитина“.
Субота, 20. Х. год. 7:30 веч. „Любо то я“.

Кіно.

АПОЛЬО: „Федора“ (на осп. Віктора-Сарду).

АТЛІАНТИК: „Чар віденського вальса“ (Лео Сасак, музика Штрауса).

ВАНДА: „Чемп“, „Тайна зоологічного музею“.

ІРАЖІНА: „Кво валіс“.

КАСІНО: „Твої уста говорять неправду“ (Норма Шперер).

КОЛІСЕН: „Жінка - орхідеа“, ревія Пара жоніріків“.

КОПЕРНИК: „Імператриця“ (Марлена Вітрик).

МАРґУСЕНЬКА: „Імператриця“ (Марлена Вітрик).

МІРАЖ: „Король дитини“ (Дж. Мотіа). „Дитина в гір“.

МУЗА: „Чай“.

ПАЛІАС: „Чи Людина не дічина“ (Сюсарська, Бодо, Цикліська).

ПАН: „Бунтівниця“ і ревія.

ПАСАЖ: „Сайди на світланку“ та ревія.

РАЙ: „Катерина Велика“ (Єлисавета Бергнер).

СВІТ: „Пригода на Лідо“ (є Пікавезом). „Нім для тебе“.

СОНЦЕ: „Велика гримина“ та ревія.

СТІЛЕВ: „При замкнених дверях“ і ревія.

УТІХА: „Леґіон смерті“ та ревія.

ХІМЕРА: „Весела Зузіанна“ (Шіаїна Гарвей).

Закордонне радіо.

Пятниця, 19. жовтня 1934.

Відень (5:58) 12:00, 19:10 Концерт. 17:30 Пісні, Братислава (9:58) 20:35 Сміх дотел, гумор. 20:20 Легка музика, Прага (9:20) 20:05 Класичні арті та пісні. Париз (15:45) 13:00 Оп. арті. Вільсона (5:31) 22:30 Музика, Берлін (3:56) 14:15 Солісти, 18:30 Вок-літ. аудіо, Кенігсбург-Гавен (15:71) 20:55 Музика, Кельн (4:55) 17:15 Фортеп'я, Будапешт (5:53) 17:35, 23:15 Пляж музика, 19:36 Опера, Мільно (3:58) 11:30 Популярна музика, 16:45 Для дітей, Рим (4:20) 17:10 Легка музика, 20:45 Опера.

Субота, 20. жовтня 1934.

Відень (5:06) 16:10 Концерт нитристі, 19:20 Співа, 20:00 „Катомбін“ комедія Лейбиса, 12:00, 22:50 Концерт, Братислава (9:58) 16:45 Для дітей, 19:25 Саона-лькі пісні, 20:00 „Весняна бора“ опера Вайнберґера, Брно (3:53) 17:50 Нім. ауд. „Джамігел“ оп. Бізета, 19:30 „Веселі жумоньї з Вандору“ оп. Ніколя, Прага (4:20) 11:05, 19:35, 15:55 Легка музика, 17:05 Шубертіві пісні, Прага (1:1) (3:49) 14:30 Українські народні пісні (сп. Іванішча - Синьська), Париз (16:45) 13:00 Легка муз., 21:30 „Манон“ оп. Масенета, Вільсона (5:31) 20:30 „Гравіята“ оп. Верді, Рига (5:14) 18:30 Логіські пісні, Берлін (3:56) 16:00 Опереткова музика Кенігсбург-Гавен (15:71) 10:15, 11:00 Для дітей, 18:45 Камер. муз., Кельн (4:55) 19:40 Солісти (муз., співа), 20:15 Оперетковий вечір, Будапешт (5:53) 13:30 Відьськ. орк., 20:45 Опе етюдний вечір, Мільно (3:58) 13:00 Орк., 20:45 „Добора е Джасла“ муз. песа Піаветті, Рим (4:20) 17:10 Вок-інстр. концерт.

Львівське радіо.

Пятниця, 19. жовтня 1934.

6:45 Ранішня ауд., 7:50, 22:40 Реклам. концерт, 11:57 Сигн. часу, 12:03 Метеорологіч. вістці, 12:05 Огляд преси, 12:10 Легка муз. з гр. пл., 12:45 Для жінок: Як улаштувати хату дешево й гарно, 13:05 Популярний концерт і солісти (гр. пл.) 15:10 Експорт, 15:35 Біржа, 15:45 Сальон. орк., 16:45 Ауд. для хорів, концерт, 17:15 Солісти (Мокшинська, сонран), фортеп'я, 17:50 Моца, 18:00 Сільна ревер, репрт. театр, 18:05 Сонішний острів (фейл. Юр. Теті), 18:15 Саринка, 18:45 Лев (із

пильно життя та звичай авірів), 19:00, 19:30 Легка музика, 19:50 Актуальна балада, 19:50, 19:56 Спорт, 20:00 Кутюк правдивого т-ва, 20:05 Муз. балада, 20:15 Симф. концерт, 22:30 Решетайів поезій, 23:05 Легка музика.

Субота, 20. жовтня 1934.

6:45 Ранішня ауд. жав. богослуж., в Білгород, 11:57 Сигнал часу, 12:03 Метеорологіч. вістці, 12:05 Огляд преси, 12:10 Концерт, 13:00 Полудн. денник, 13:05 Сян Сяно: Карпачав авірів (гр. пл.), 15:30 Експорт, 15:35 Біржа, 15:45 Нові гр. пл., 16:45 Теато Умані: ауд. для дітей: У країні пайтучої вишні“ (японська музична казка), 17:00 Г. Равель: Сичковий апарат Ф-дур, 17:31 Арті та пісні в супр. форт., 17:50 Дім і родина, 18:00 Балада про один провінційний театр, 18:10 Сільна ревер, 18:15 Концерт мандоліністів, 18:45 Репортаж, 19:00 Співа у супр. форт., 19:20 Гола Кальварія, 19:30 Концерт козацького хорі Ярова (гр. пл.), 19:50, 19:56 Спорт, 20:00 Концерт симф. орк. співа (Умб. Маннез), 20:45 Веч. денник, 20:55 Як працює, 21:00 Мандріки по читальних, 22:15, 24:00 Танк музика „3:05 Теато Умані: Російський гумор, 23:35 Сальонна музика з гр. пл.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Довго у Львові у приватних оборотах 5.27:50 зол.

У Варшаві були такі курси: Лондон 25:90, Париз 34:90, Берлін 213:35, Цюріх 172:74, Амстердам 354:75, Прага 22:10, Італія 45:36, Ньюйорк кабелі 5:25 3/8, Ньюйорк чекі 5:24 3/8.

Види та цінні папери.

Банк Польський 95 1/2 зол.

ШНИ „МАСЛОСОЮЗ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 18. жовтня ц. р. кооперативам платили за львів. 1 кг. масла десерного 2:50 зол.

1 л. молока 0:14 „
1 л. сметани 0:60 „
1 ж. миль 3:60 „

Пастеризоване молоко з доставкою до дому у Львові і літра 22 сот.
Теплодія на масло і миль сильна, на молоко і сметану вдержана.

Маслосоюз повідомляє, що від 13. жовтня ц. р. платити своїм доставцям за 1 кг. мильної ваги птінці, львів. похвіря штатомисації „М. С.“ у Львові (вул. Б. Глозського 23):

Пантарки пріма	за 1 кг.	1:20 зол.
II кл.		0:90 „
Індійні та індійські I кл.		1:12 „
II „		0:80 „
Курята і кури	I „	0:95 „
II „		0:85 „
Качки і гуси	I „	0:70 „
II „		0:60 „

Тиждевіця львів. сильніша.

ОПОВІСТКИ

Старшина кружка „Рідної Школи“ в Буську повідомляє, що дня 2. листопада 1934 року в 11 годині переїзду у „Бусі на Гребі“ відбудуться зичайні Загальні Збори.

Деканат Теологічного Вишу Грешат. Богословської Академії у Львові повідомляє, що попередня іспити і переконаторські іспити в місяці листопада відбудуться дня 14-го замісць 7-го.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

МАШИНУ до писання „Underwood“ типу „Інська“ оказійно продає „Машинист“ Синьська 9. 417 1-2

ШУКАЮ жінки старшої до невеликої загальної господарства. Зголошення до „Діла“ під „Одн. особа“.

КІМНАТА при вул. білій лавчаківській недалеко хостела св. Антонія мебльована, фронтона, два вікна, тепла, світло, обслуга, місячно зол. 45 літ однієї особи на становині від 15. листопада або від 1. грудня до наймлення. Близькі інформації при касі в Союзному Нарм. вул. Руська ч. 20. 451 1-2

ПРОСПЕР МЕРІМЕ
БЛАКІТНА КІМНАТА
ТА ІНШІ ОПОВІДАННЯ

Переклад із французької мови Василь Софронів. — Ціна 0.95 зол. з подат. берислакою 1.20 зол.